

РЕШЕНИЕ

№ 4448

гр. София, 17.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 04.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **6747** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт №/01.02.2010 година,потвърден с Решение №1251825.08.2010 година на Директор на Дирекция” ОУИ”.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се,че оп делото са приложени достатъчно доказателства, установяващи реалност на доставките от всички доставчици, като незаконосъобразно органът по приходите не е признал право на приспадане на данъчен кредит. Иска се отмяна на ревизионния акт.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] [населено място], редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК,се представлява от адвокат М.,редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и претендира сторените по делото разноски.Подробни съображения относно незаконосъобразността на ревизионния акт развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт М.,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Поповска изразява становище за неоснователност на предявената жалба.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото

доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение за актуално състояние,е видно,че жалбоподателят е действащ с основен предмет на дейност подробно посочен в Удостоверението и се управлява от едноличния собственик на капитала- Р. Д. Б..

От приложеното Допълнително споразумение за изменение на трудово правоотношение №793/30-06.2006 година е видно, че М. Г. Р. е назначена на длъжността-Началник сектор – орган по възлагане – ревизии в ТД на НАП С.- град, считано от 01.07.2006 година.

Със Заповед № РД-01-131/22.07.2007 година, Директор ТД на НАП- С.- град наредил функциите на компетентен орган по в чл.112, чл.113 и чл.119 от ДОПК да се изпълняват от орани по приходите, заемащи длъжността- Началник сектор- орган по възлагане, считано от 22.03.2007 година.

Със Заповед №1435/18.05.2009 година М. Г. Р. е назначена за държавен служител на длъжността- Началник сектор” Ревизии” в Дирекция” ДОК” на ТД на НАП- С.- град, считано от 01.06.2009 година.

От Заповед №1672/18.05.2009 година се установява ,че Е. М. Н. е назначен за държавен служител на длъжността- Главен инспектор по приходите към ТД на НАП- С.- град, считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед за възлагане на ревизия №903768/28.05.2009 година, М. Г. Р. на длъжност- Началник сектор” Ревизии”при ТД на НАП- С.- град възложил да бъде извършена ревизия на [фирма],определила състава на ревизиращия екип-Е. М. Н. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител екип и Н. Л. М.- на длъжност Главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС-01.01.2007 година-30.04.2009 година, Корпоративен данък за периода 01.01.2007 година-31.12.2008 година, срока, в който следва да завърши ревизията- до три месеца,считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на 03.06.2009 година на пълномощник на управителя на ревизирувания данъчен субект/ видно от разписката, неразделна част от заповедта за възлагане, приложена на лист 248 от делото.

С нова Заповед за възлагане на ревизия № 905689/01.09.2009 година, органът възложил ревизията- М. Г. Р.- Началник сектор” Ревизии”при ТД на НАП- С.- град удължила срока на ревизията с още един месец, считано до 03.10.2009 година.

Новата заповед за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на пълномощник на управителя на ревизирувания данъчен субект на 07.09.2009 година.

На 19.10.2009 година, органите по приходите ,включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад №905689, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

Ревизионният доклад е връчен лично срещу подпис на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на 13.01.2010 година.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 905689/03.12.2009 година, органът,възложил ревизията- М. Г. Р. на длъжност- Началник сектор” Ревизии”при ТД на НАП- С.-град определила Е. М. Н.- на длъжност- Главен инспектор по приходите за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

На 19.01.2010 година, дружеството- жалбоподател депозирало до ревизиращия екип писмено възражение срещу съставения ревизионен доклад, в което изразило несъгласието си с предложението за установяване.

На 01.02.2010 година, Е. М. Н. на длъжност Главен инспектор по приходите издал обжалвания Ревизионен акт №, с който установил задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в ревизионния акт.

Заповедта за определяне на компетентен орган и Ревизионният акт са връчени лично на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на 29.03.2010 година.

На 12.04.2010 година, дружеството- жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция "ОУИ" срещу издадения ревизионен акт.

На 11.05.2010 година между Директор на Дирекция "ОУИ" и жалбоподателя е сключено споразумение за удължаване на срока за произнасяне по жалбата, като същият е продължен от един до три месеца.

На 25.08.2010 година, Директор на Дирекция "ОУИ" с Решение №1251 потвърдил обжалвания ревизионен акт

Решението е връчено лично срещу подпис на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на 02.09.2010 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в два броя папки приложения.

По делото е назначена, изслушана е неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза. В заключението си вещото лице е дало подробен отговор на задачите, поставени му като задача.

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно- техническа експертиза, като в заключението си експертът дава подробен отговор на въпросите, поставени му като задача.

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.156, ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160, ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №[ЕГН]/01.02.2010 година, е издаден от компетентен орган- това е Главен инспектор по приходите и ръководител екип при ТД на НАП-С.-град, Е. М. Н., когото изрично по силата на чл.119, ал.2 ДОПК, органът възложил ревизията/определен от Териториалния директор на НАП-С.-град- Началник-сектор "Ревизии", в Дирекция "ДОК" на ТД на НАП- С.-град М. Г. Р. със Заповед №К905689/03.12.2009 година е определил за компетентен орган да издаде ревизионния акт. Между страните няма спор, а и от приложенияте по делото писмени доказателства се установява, че лицето-Е. М. Н. заема длъжността- Главен инспектор по приходите към ТД на НАП- С.- град. Наред с това, отново между страните няма

спор, а от доказателствата по делото е видно, че и лицето М. Г. Р. заема длъжността-Началник сектор" Ревизии" в Дирекция" ДОК" при ТД на НАП- С.- град.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,играещ ролята на мотиви. В тази насока,абсолютно неоснователен е доводът на жалбоподателя, че ревизионният акт е немотивиран.При издаването му,органът по приходите е спазил процесуално- правните разпоредби ,като ревизионното производство е приключило в сроковете ,визирани в ДОПК.

При издаването на ревизионния акт,органът по приходите е спазил и материално правните разпоредби на ЗДДС и на ЗКПО.

В чл.68,ал.1 ЗДДС са визирани положителните предпоставки,при наличието на които възниква правото на данъчен кредит.В чл.69 от ЗДДС-отрицателните, предпоставящи отказване на данъчен кредит, едно измежду които е ненамирането на доставчика на посочения адрес за кореспонденция.

От събраните доказателства е видно, че първият доставчик на жалбоподателя [фирма] през данъчни периоди- месец 06,м.7,м.11. и месец 12.2007 година, месец 02,месец 03, месец 4, месец 5,.6,7 и 8 2008 година е издал в полза на жалбоподателя 40 броя фактури с предмет на доставките-извършването на авторемонтни услуги,и абонаментно месечно обслужване на наличния автопарк на жалбоподателя. Стойността на ДДС по всички фактури е в размер на 14 997 лева. В хода на ревизионното производство , този доставчик не е открит на адреса за кореспонденция ,като за целта са извършени две посещения на адреса, обективирани в Протоколи за извършени посещения, респективно на това е поставено съобщение в И. Страницата на НАП и съобщението е връчено по реда на чл.32 от ДОПК чрез прилагане към досието. Този факт- ненамиране на доставчика на посочения адрес за кореспонденция, се потвърждава и от заключението на вещното лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено.Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че органите по приходите са извършили формално посещение на адреса за кореспонденция на този доставчик и не са спазили процедурата,визирана в ДОПК, защото при казаното- по- горе- такива посещения са извършени , като наред с поставянето на съобщението на И. страницата на НАП, е изпратено съобщение до доставчика по пощата с обратна разписка и получено лично от представителя на доставчика.Но дори и да не бяха представени доказателства за изпращането на съобщението по пощата с обратна разписка,така както повелява разпоредбата на чл.32,ал.5 от ДОПК-за едновременно изпращане и на писмо с обратна разписка,14 дневният срок,в който ако данъчно задълженото лице не се яви, съобщението се прилага към досието и се смята за редовно връчено,започва да тече не от момента на получаване на обратната разписка,а от поставяне на съобщението.С оглед на това,твърдението на жалбоподателя остана недоказано и същият не можа да обори доказателствената сила на протоколите за извършените посещения на адреса за кореспонденция на доставчика,защото протоколите съгласно чл.50,ал.1 ДОПК са официални документи и се ползват с предвидената материална доказателствена сила.Това е така,защото протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му,е доказателство за

извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. В хода на ревизионното, и в хода на съдебното производство / вещото лице е ползвало информация от данъчните досиета на доставчика/, е установено ,че този доставчик е регистриран по ДОПК на 04.08.2003 година, по ЗДДС за периода от 17.08.2005 година до 13.08.2008 година, когато е прекратена регистрацията му по ЗДДС служебно от орган по приходите. Наред с това, от събраните доказателства е видно, че този доставчик има назначени по трудови правоотношения три лица с длъжности- арматурист, кофражист и работник строителство. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство,жалбоподателят представи доказателства , че този доставчик притежава необходимите ДМА, позволяващи му да извърши посочените във фактурите доставки- техника ,съоръжения, материали и база/ както собствена ,така и наета/, с които да осъществи доставките, още повече , че няма как лицата ,назначена на посочените по- горе длъжности да извършат авторемонтните услуги, защото не притежават необходимата квалификация. Липсват и доказателства за това какви материали е използвал доставчикът- на кого са тези материали, с какви съоръжения са извършени доставките,липсват и доказателства къде е мястото на извършване на доставките. От заключението на вещото лице,изготвило съдебно- счетоводната експертиза се установява, че за този доставчик месец 05.2008 година е последният данъчен период в, който е подал Справка декларация по чл.125 от ЗДДС, като жалбоподателят дори и след датата на deregистрацията на доставчика е ползвал право на данъчен кредит по издадените през месец август- от 22.08.2008 година-7 броя фактури,/ много след датата на deregистрацията на доставчика. Наред с това, отново от заключението на вещото лице,изготвило съдебно- счетоводната експертиза се установява, че този доставчик е осчетоводил дължимия ДДС за отчетни периоди месец 06.,07, 11. и месец 12.2007 година,като задължение към бюджета, като за тези процесни периоди , фактурите са осчетоводени по дебита на Сметка- 411- Клиенти, срещу кредит сметка-703- приходи от продажба на услуги и кредит сметка 4532- Начислен данък върху продажбите, а плащането е осчетоводено по дебита на сметка 501- Каса в лева, като за месец 09.2007 година ,месец 02,03,04,05,06,07 и 08 2008 година не се съдържа информация за начисляването на ДДС и счетоводното му отразяване като задължение към бюджета. Но дори и да бяха представени доказателства в посока счетоводното отразяване на ДДС по всички фактури и включването му в Справките- декларации и Дневника за продажбите, то начисляването и включването само по себе си не води до реално осъществена доставка. Установено е още,че този доставчик не разполага с необходимите ДМА, позволяващи му да осъществи доставките, няма начислени разходи за заплати и за осигурителни вноски, няма обороти по сметка 421 и съответно Справка за наети активи, позволяващи му да осъществи доставките, не се съдържат доказателства за превъзлагане на услугите от този доставчик на друго лице. Дори и да се приеме тезата на жалбоподателя,че той е закупувал необходимите резервни части,позволяващи на доставчика да извърши авторемонтните услуги, то от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- техническата експертиза, се установява, че закупените от жалбоподателя авточасти и материали през 2007 година и 2008 година са вложени изцяло за ремонта на автомобилите, собственост на жалбоподателя. Дори и да се приеме, че назначените по трудов договор лица притежават необходимата квалификация,за да осъществяват авторемонтните услуги, то по делото не се съдържат никакви доказателства за това как е формирана цената на извършените услуги, тъй като така посочените цени би следвало да включват само и единствено положениа труд/ при казаното- горе,че дружеството е закупувало само авточастите за автомобилите/. Обстоятелството, че на този доставчик е извършена ревизия за данъчен период 01.04.2007 година-29.02.2008 година и е

издаден ревизионен акт, също сам по себе си не води до признаване право на данъчен кредит по процесните фактури, защото на първо място с процесния ревизионен акт на този доставчик е отказано право на приспадане на данъчен кредит и към дата 26.07.2011 година този доставчик дължи ДДС в размер на 2647 356.87 лева, лихва в размер на 964 767.83 или общо задължението му възлиза на 3612 124.70 лева. От друга страна, издаването на данъчни фактури, само по себе си също не води до реално осъществена доставка. Това е така, защото издаването на данъчни фактури само по себе си не води до реално възникнало данъчно събитие, тъй като фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва определени правни последици. С оглед на това, съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези фактури в размер на 14997 лева. Жалбоподателят не може по пътя на пълното насрещно доказване да обори извода на органа по приходите за липса на реална доставка. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на жалбоподателя, че и при новия ЗДДС, и при стария, въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение. За да възникне правото на данъчен кредит за лицето-получател по съответната доставка, то следва да са налице всички предвидени в закона условия, а липсата на което и да е от тях води до отказване право на данъчен кредит.

От доказателствата по делото се установява, че вторият доставчик- [фирма] за данъчен период месец 05.2008 година е издал в полза на жалбоподателя две данъчни фактури с № 524/28.05.2008 година и 485/26.05.2008 година с предмет на доставката- дизелово моторно гориво и начислен ДДС в размер общо на 2377.62 лева по тези две фактури. От събраните доказателства също е установено че, предходен доставчик на дизеловото гориво е посочен от самия доставчик „И. И“Е ООД, издател на данъчна фактури № 1048/26.05.2009 година с 1192, 30 лева/ което само по себе си не може да обуслови предходна доставка, защото фактурата е издадена една година след фактурирането на услугите и няма как същият този сочен доставчик да бъде предходен на посочения. Наред с това, от събраните по делото доказателства и от извършената справка от страна на ревизиращите органи е установено, че цитираният предходен доставчик не е включил през отчетния период месец 05.2008 година тази фактура, като през този период е декларирал извършени доставки към други контрагенти, подробно посочени от органите по приходите, но не и към жалбоподателя. От представените от този доставчик оборотни ведомости, у обаче не може да се установи наличието на ДМА, позволяващи му да осъществи доставките- цистерни, резервоари за съхранение на горива, включително- газ пропан бутан, обекти- складови или бази, в които да се съхраняват наличните стоки., не са представени доказателства как е транспортирана стоката,/ горивото, от къде е натоварена, кой е осъществил транспортът. Наред с това, този факт, непритежаването на ДМА се потвърждава и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза- доставчикът не притежава ДМА, няма начислени разходи за заплати и осигурителни вноски и няма информация за наети активи, не са представени доказателства къде се съхранявани стоките, предмет на фактурите- дизелово гориво, не са представени товарителници, пътни листове. От събраните доказателства е установено, че на този доставчик е извършена ревизия, обхващаща и процесния период месец 05.2008 година, като е и признато задължението по продажбите, но е отказано право на данъчен кредит. Наред с това, приложените към фактурите два фискални касови бонове, не съответстват на регистрираните и съществуващите фискални устройства на името на този доставчик, при което е обоснован изводът на органа по приходите за липса на реална доставка по тези две

процесни фактури. Издаването на данъчни фактури само по себе си не води до реално осъществена доставка. И тук при този доставчик жалбоподателят не ангажира доказателства, сочещи, че в действителност доставките са осъществени. Обстоятелството, че жалбоподателят е осчетоводил тези две процесни фактури също само по себе си не води до реално осъществена доставка. За да възникне правото на данъчен кредит, което според легалното определение на чл.68 от ЗДДС е сумата на начислен данък по този закон на регистрирано лице за получена от него стока или услуга по облагаема доставка, която лицето има право да приспадне, следва да са налице всички визирани в закона предпоставки, а отсъствието на която и да е от тях, води до отказване право на данъчен кредит. С оглед на това съвсем законосъобразно и тук органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези две процесни фактури в общ размер на 2377.62 лева.

От доказателствата по делото се установява, че третият доставчик на жалбоподателя [фирма] е издал в полза на жалбоподателя 14 броя фактури за данъчен период месец 09,10 и 11.2008 година с предмет на доставките- ремонт на дюза помпа- 1 брой, реглаж клапани-1 брой, смяна масло и филтри-1 брой, смяна водна помпа-1 брой, ремонт спирачна система и накладки-1 брой, проверка на колела и материали, смяна масло филтри, ремонт на скорости, смяна силиконова перка, смяна обтегач на ремък, един брой, смяна генерация, ремонт смяна сегменти и бутала и материали, абонаментно обслужване на автопарк на фирмата за месец 11.2008 година. От събраните по делото доказателства също е установено, че това дружество е deregистрирано на 13.11.2008 година по ЗДДС и то по инициатива на органите по приходите, а предметът на дейност на доставчик-е обществено хранене. Наред с това, от събраните доказателства е видно, че при този доставчик има назначени 5 лица, всички на длъжност общ работник строителство, но доказателства, че тези лица притежават необходимата квалификация за да осъществят авторемонтите услуги, не се представиха и в хода на съдебното производство. Наред с това, липсват и доказателства за наличие на съответен стопански инвентар за осъществяване на процесните услуги, база, в която да ги осъществява. Нещо повече дори- от представените оборотни ведомости за процесните периоди, е видно, че този доставчик не притежава ДМА/ факт, потвърждаващ се и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно счетоводната експертиза, липсват и доказателства за наети ДМА, позволяващи на този доставчик да осъществява процесните доставки. Дори и да се приеме тезата на жалбоподателя, че той е закупувал всички необходими авточасти за извършване на ремонта на автопарка му, то по делото не се съдържат никакви доказателства, сочещи въз основа на какво е определена цената на услугите. Не е доказано извършеното разплащане и в крайна сметка този доставчик, издал данъчни фактури без да са налице основанията за това- защото липсват реално извършени доставки. Наред с това, представените в хода на съдебното производство Договор, сключен между този доставчик и жалбоподателя от дата 01.09.2008 година, за ежемесечно ремонтно обслужване на автопарка на жалбоподателя, по никакъв начин не може да обуслови реално осъществена доставка, да не говорим, че той е представен в хода на съдебното производство и само и единствено с цел защитна теза на жалбоподателя. Следва да се има предвид, че този договор е частен свидетелстващ документ, който не обвързва съда с доказателствената си тежест, и се преценява съобразно всички приложени доказателства. И тук по отношение на този доставчик жалбоподателят не ангажира доказателства, които да опровергават извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка, да не говорим, че жалбоподателят е включил в счетоводството си фактури, издадени от този доставчик след датата на регистрацията му по ЗДДС/, при което съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези процесни фактури в

общ размер на 6754 лева.

От събраните доказателства е установено, че доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактури с №530/29.12.2008 година, № 531/30.12.2008 година, № 532/30.12.2008 година, № 533/30.12.2008 година и № 534/30.12.2008 година, с предмет на доставката- абонаментно обслужване на автопарка на жалбоподателя, ремонт скоростна кутия и материали за 1223, ремонт скорости и материали, ремонт падащ борд, смяна бутала и ризи, а през месец 01.2009 година още 14 фактури. В хода на ревизионното производство във връзка с издадените фактури от страна на този доставчик през 2009 година са извършени две посещения на адреса за кореспонденция, но не е открит представител на дружеството за връчване на искането за представяне на останалите доказателства. Поставено е съобщение на Таблото за обявления в И. страницата на НАП, като паралелно с това е изпратено и по пощата с обратна разписка. Съобщението е връчено по реда на чл.32, ал.5 от ДОПК. От събраните доказателства също е установено, че този доставчик има назначени 6 лица на трудово правоотношение- общ работник строителство, шофьор и технически организатор офис, при което от тези назначени лица е видно, че основната дейност, която този доставчик осъществява е строително-монтажни работи, не авотомонтьорски, какъвто е предметът на доставките по процесните 19 броя фактури, нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство се представиха доказателства за наличие на стопански инвентар, позволяващ на този доставчик да осъществи доставките, нито пък ДМА/ защото от представената оборотна ведомост за месец 12.2008 година е видно, че дружеството не притежава такива. Не се представиха и доказателства за наети ДМА или складово помещение, позволяващи му да осъществи доставките. Наред с това, и от заключението на вещното лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза се установява, че този доставчик няма представени договори с подизпълнители, които да се извършили доставките/ няма превъзлагане на услугата от този доставчик. Обстоятелството, че този доставчик е начислил ДДС по процесните пет броя фактури и е включил същите в Справката-декларация за месец 12.2008 година, само по себе си не води до извода, че са налице реални доставки. Обстоятелството, че разплащането по фактурите е осчетоводено от този доставчик по дебита на сметка 501- каса в лева, също само по себе си не води до реално осъществена доставка, защото само осчетоводяването, не може и няма как да бъде доказателство за реално осъществена доставка. Всичко това сочи на съвсем законосъобразно отказано право на данъчен кредит по всички процесни фактури от този доставчик в размер на 8629.41 лева. Нещо повече дори, на този доставчик не е признато право на данъчен кредит по издадения РА, обхващащ периода 01.01.2008 година-31.12.2008 година.

От събраните доказателства е видно, че доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя данъчна фактура с № 559/29.05.2007 година с данъчна основа 6175.50 лева и начислен ДДС в размер на 1235.70 лева, с предмет на доставката- Е. 1000 литра, фактурата е осчетоводена от този доставчик и е включена в Справката декларация за съответния данъчен период и в Дневника за продажби. От събраните доказателства също е установено, че този доставчик има назначени общо 5 лица на длъжност-технически ръководител, експедитор стоки и товари, гипсадгия и управител склад. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство се представиха доказателства за произхода на горивото/ за предходен доставчик. Фактът, че този доставчик е представил оборотна ведомост, удостоверяваща наличие на стопански инвентар за 280 000 лева, сам по себе си не води автоматично до извода, че същият разполага с необходимата техническа база, позволяваща му да осъществи тази процесна доставка, още повече, че не се представиха доказателства този доставчик да притежава цистерни или резервоари, позволяващи му да съхрани това

количество гориво, обекти, складове или помещения, в които да се съхранява горивото/ факт, потвърждаващ се от заключението на вещото лице, изготвило съдебно – счетоводната експертиза. С оглед на това и тук съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тази процесна фактура и по отношение на този доставчик.

Положението е същото и по отношение на последния доставчик на жалбоподателя- [фирма].

От събраните доказателства/ както в хода на съдебното, така и в хода на ревизионното е видно, че през данъчен период месец 03.2009 година, този доставчик е издал в полза на жалбоподателя 6 броя фактури с предмет на доставките- абонаментно обслужване месец 03.2009 година, ремонт скорости и материали, ремонт борд, ремонт диференциал, реглаж нафтова помпа, смяна масло и други. Наред с това, установено е, че през месец 04.2009 година, този доставчик е подал Справка декларация, но не е включил в нея процесните фактури. Не се представиха и доказателства за наличие на кадрова обезпеченост, този доставчик, позволяващи му да осъществи доставките- липсва- не разполага с нает персонал, не притежава и ДМА. Представеният Договор от 01.03.2009 година между този доставчик и жалбоподателя, видно от който е, че доставчикът е поел задължение да извърши авторемонтни услуги в парка на жалбоподателя, също сам по себе си не води до реално осъществена доставка, още повече, е липсват доказателства, а и не е възможно сам управителят на доставчика да осъществи толкова многобройни и разнообразни дейности и най- вече авторемонти, нито пък се представиха доказателства за превъзлагане на услуга от този доставчик на други подизпълнители. Не се представиха и доказателства за начина на разплащане по процесните фактури, при което издаването им само по себе си не води до реално осъществена доставка. За да възникне правото на данъчен кредит, е необходимо да бъдат изпълнени всички условия, визирани в разпоредбата на чл.68 от ЗДДС, а отсъствието на която и да е от тях, води до отказване право на данъчен кредит. С оглед на това, съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези процесни фактури в общ размер на 7360.96 лева.

По отношение на извършеното увеличение на финансовия резултат по ЗКПО за 2007 и 2008 година

Съгласно разпоредбата на чл.16, ал.2, т.4 от ЗКПО- за отклонение от данъчно облагане се смята и заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

От събраните доказателства, в това число и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, се установява, че през 2007 година дружеството жалбоподател е отчело като разходи за външни услуги сумата от 197852 лева по фактури, издадени от [фирма] и разходи за материали- гориво по издадената му фактура от страна на [фирма] в размер на 6175.50 лева. Предвид обстоятелството, че по тези процесни фактури е отказано право на данъчен кредит, органът по приходите на основание чл.16, ал.2, т.4 от ЗКПО е приел, че тези разходи не са реално осъществени и на основание чл.77 от ЗКПО, стойността на тези разходи в общ размер на 25 963.50 лева не е призната за данъчни цели и е извършено увеличение на данъчния финансов резултат, като е определен корпоративен данък за 2007 година в размер на 2782.74 лева и начислена лихва в размер на 652.20 лева.

За финансовата 2008 година, жалбоподателят е отчел като разходи за външни услуги- 102 108.07 лева по фактури, издадени от „Н. ЕООД, [фирма] и [фирма] и разходи за материали- горива по фактури, издадени от [фирма]. Предвид обстоятелството, че по тези фактури е отказано право на данъчен кредит именно

поради липса на реално осъществена доставка, съвсем законосъобразно органът по приходите и извършил увеличение на финансовия резултат за данъчни цели за 2008 година със сумата от 113 996.17 лева и е определен данъчен финансов резултат в размер на 142 169.81 лева, определен дължим Корпоративен данък за 2008 година в размер на 14 216.98 лева и лихва в размер на 1141 лева.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира обжалвания ревизионен акт за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161, ал.1 ДОПК, на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1740 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт №/01.02.2010 година, потвърден с Решение №1251825.08.2010 година на Директор на Дирекция" ОУИ".

ОСЪЖДА [фирма]-ГР..С. да заплати на ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ"ОУИ" ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 1740 лева.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на жалбоподателя, на ответника по жалбата и на СГП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160, ал.6 ДОПК, вр. с чл.211, ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: